

„Tiszta a szó, ha tiszta a szándék”

KOSSUTH TÉR 2006

„Minden ki nem mondott igazság méreggé válik”

TARTALOM

- ❖ Gyémánt vagy üveg
- ❖ Teleki Pál "szentistvánisága"
- ❖ Bevezetés a nemzeti történelem-szemlélet origójához
- ❖ Történelmi Magyar Napok – Szeged

VÉRADÓ BALLADA

Vér,
túlsordult ítélet,
kit az első pillanattól
belémfeszített az élet:
perzselőn, ringatón,
szédítőn, altatón

– vér, félek,
ha rajtam kívül pillantlak meg,
már csak anyag vagy,
hiányzik a lélek.

Rászlai Tibor

GYÉMÁNT VAGY ÜVEG

A mai kor embere a Szent Korona tanát már nemigen képes felfogni. A Trianon előtti magyar állampolgár, mondhatni, az anyatejjel szívta magába. Beszélnie sem kellett róla, minden öntudatos magyar és – magyarországi nem magyar – számára olyan volt, mint a levegő. Bűvös védőburoknak tekintették, amelyből kitörni lehet, de nem érdemes. S amit legfontosabbnak tekintettek: kívülről áttörhetetlennek hitték.

Most azzal a kérdéssel foglalkozunk, amely mára a Szentkorona-tannal összefüggésben levő valamennyi kérdés legfontosabbika lett: a jogfolytonosságával.

A Szentkorona-tan éppen *hatálytalanít-batatlansága* által válhat legfőbb garanciájává a jogfolytonosság helyreállításának. (A Szent Korona tana egyszerűen azért hatálytalaníthatatlan, mert miképpen a király sem, a nemzet sem határozhatja meg a Szent Koronához való viszonyát.)

Amikor történelmünk rendkívüli helyzeteiben a magyar nemzet hivatott képviselői a jogfolytonosságot helyreállították, akkor a Szentkorona-tannak a hatalomátruházás és hatalommegosztás elvével összefüggésben levő alaptételeit tekintették kiindulási pontnak.

Ez alaptételek közül a legfontosabbak:

1) A Szentkorona-tan meghatározta államjogi rendszerben a hatalom eredetileg a nemzeté, következésképp, ha törvényesen nem gyakorolható, a nemzetre száll vissza. Ebből viszont az is következik, hogy rendkívüli helyzetben ideiglenes megoldást kereső nemzetgyűlést lehet összehívni. (Amilyent 1920-ban hívtak össze.) Mindegy, miképpen fogalmazzunk: a hatalom ősforrása maga a nemzet, vagy vívmányként, közjogi küzdelmek eredményeképpen került hozzá a hatalom. Megkérdőjelezhetetlen tény: a közjog összeomlás esetén a hatalom visszaszáll a nemzetre.

De a rá visszaháramlott hatalommal a nemzet csak a Szentkorona-tan megsértése nélkül rendelkezhet. Miképpen?

2) A nemzet a hatalmat átruházhatja: visszaállíthatja a királyságot vagy a király nélküli királyságot fogadhatja el mint államformát, kormányzóra vagy másképpen (akár elnöknek) nevezett főtisztviselőre ruházván át a királyi felségjogokat, illetve azok egy részét.

3) De akármiképpen cselekszik a nemzet, tejjátalmat senkire sem ruházhat: sem személyre, sem közösségre. Tiszteletben kell tartania a Szentkorona-tan azon alaptételét, hogy csak a Szent Korona bírhatja a hatalom teljességét: magát a főhatalmat ugyanis a magyar nemzet örökérvényűen a Szent Koronára, mint legfőbb személyiségre bízta. Azon jogelv alapján, hogy teljhatalom egyes embert vagy egyes csoportot nem illethet meg, csak a politikai nemzet összességét, amely összesség csak a Szent Koronában van jelen, csak a Szent Korona által nyilvánul meg. Értelemszerűen következik ez abból, hogy a politikai nemzet egészének akarata csak eszmei személyben nyilvánulhat meg. Annak, hogy a magyar nemzet egészének akarata csak a Szent Korona által nyilvánulhat meg, addig kell így lennie, míg minden ember tökéletesnek és tévedhetetlennek nem születik. . . Annyit jelent ez, természetesen, hogy megkérdőjelezhetetlen alkalmassága csak a Szent Koronának lehet, másnak, emberi lénynek nem. . .

A Szent Korona közjogi tanának köszönhetően, a magyar történelem drámai helyzeteiben mindig helyre is állt a jogfolytonosság: ami azt is jelentette, hogy a diktátor halála vagy félreállítás után vagy idegen hatalom (akárminek nevezett helytartója uralmának az idegen hatalom csapatainak kivonulása által) megszűnése után meg sem történté nyilvánítottak mindent, ami az abszolútizmus, illetve megszállás idején, a látszat-törvényhozás terén történt. Így volt ez egészen a legutóbbi időkhig. . .

1944. márciusától 1990-ig idegen hatalmak megszállása tette lehetetlenné a törvényes jogalkotást. 1990-ben a rendszerváltoztatás hangadói nagy hibát követtek el: nem állították helyre a jogfolytonosságot! Elfogadták azt a kényelmesnek tűnő megoldást, hogy a történelmi **magyar közjog helyét** továbbra is a szinte ötletszerűen kölcsönzött és ötletszerűen – és persze gyakran – változtatott **idegen jog foglalja el.**

(folytatás a következő oldalon)

Ébresztő a hazáért, rendületlenül tüntetünk a Kossuth téren!
(júl. 1. - aug. 26., 19-21 óra között, átmenetileg a Városháza Parkban)

(folytatás az előző oldalról)

Ám ez nem jelentheti azt, hogy a jogfolytonosság helyreállítása már nem a magyar közélet legidőszerűbb kérdése.

A jogfolytonosságot, persze, lehet tagadni. De a jogfolytonosság tagadása nem más, mint a törvények megvetése.

Egy jogfolytonosságot vállaló országban a törvény gyémántból van, egy jogfolytonosságot tagadó országban üvegből.

A magyar nemzet ma, úgy látszik, nincs is tisztában azzal, miért érzi magát kiszolgáltatottnak. Ha rádöbben, akkor megkérdezi: miért nincs érvényben a Szent Korona közjogi tana, ha egyszer hatálytalaníthatatlan...

A Szentkorona-tan hatálytalaníthatatlansága természetesen azt is jelenti, hogy a Szent Korona élő személyiség voltát és a Szentkorona-tan hatályos közjogi tan voltát nem kérdőjelezheti meg az a sajnálatos tény, hogy a mai magyar törvényhozó és végrehajtó hatalom nemcsak hogy nem igényli a Szent Korona és a Szent Korona közjogi tana segítségét, de nem is tekinti élőnek, illetve

hatályosnak. A Szent Korona a mai magyar társadalom akaratától függetlenül is az, ami volt, aminek hosszú évszázadokon át tekintették: a magyar államhatalom alanya, a Szentkorona-tan pedig a történelmi magyar alkotmánynak éppen az a központi elmélete, amely hatálytalaníthatatlansága által legfőbb biztosítóka a magyar közjogfolytonosságnak...

Hogy mindez így van, még bizonyításra sem szorul. Hisz a magyar nemzet törvényes képviselői a Szent Koronát **sosem tagadták meg**, a Szentkorona-tant **sem vonták vissza soha** alkotmányosan összeült magyar törvényhozás. A kérdés persze bonyolultabb ennél, hisz azt is tudjuk, hogy törvényesen választott magyar nemzet-, illetve országgyűlés sem hatálytalaníthatná a Szentkorona-tant.

A Szentkorona-tant mindazon államférfiaknak is tanulmányozniuk kellene, akik felelősek a Kárpát-medence jövőjéért. Hisz ez a jövő attól is függ, hogy a Kárpát-medence nemzetei meg tudják-e tagadni azt a nacionalizmust, amely a francia felvilágosodás egyik negatív következménye. Képessé válnak-e választani helyette egy olyan eszmét, amely képes a nemzetek közötti ellentéteket feloldani...

– Kocsis István

TELEKI PÁL „SZENTISTVÁNISÁGA”

Teleki Pál – inkább tudós, mint gróf – a XX. Század első felének nagy magyar demokratája.

Sietve tegyük hozzá, véletlenül sem liberális értelemben. Meggyőződése: a liberalizmus előbb-utóbb vagy fasizmusba, vagy bolszevizmusba torkollik. Még Bethlenben is több liberalizmus találatot, mint benne. Ám követ csak az vethet rá, aki abban a téves hitben él, hogy demokrata annyi mint liberális. Ez ugyanis azzal egyenlő, hogy a denevér madár, mert röpül.

Teleki Pál demokratsága mély kereszténységéből és történelmi érzékéből – helyesebben: magyarsággal való tudatmélyi azonosulásából – táplálkozott, de legalább annyira „kisebbségi” helyzetéből, melybe beleszületett. Egy kálvinista család kicsiny katolikus sziget-ágához tartozott. Ez fejleszthette sajátos demokrata jellemmé, s magyarázhatja azt is, hogy amikor 1924-ben nemzetközi megbízásból Törökország és Irak határvitáinak rendezésén dolgozott, határozottan ellenezte a kurd populáció kettévágását (tizenhat év múlva meg kellett érnie Erdély kettévágását!) Javaslatában aránytalanul nagy helyet foglalt el a kurd kisebbség anyanyelvi közigazgatásának és iskoláztatásának biztosítása. A demokracia-papagájok azért nem ismernek rá, mint demokratára, mert ő a demokraciát nem a holt intézmények és a jog betűje felől, hanem az Isten-élményből, a tisztességből, a közösséghez tartozó, élő emberből kiindulva közelítette meg.

A „szentistvániség” az ő számára nem „birodalmat”, hanem demokratikus együttélést jelentett. „A mi Szent István-i állameszménk a béke állandósulása, mert az együttélő embercsoportok, nemzetek, nemzetiségek, foglalkozások, városok és falvak egyetértése és egymás-megértése érvényesült benne.” Nem vett részt az országgyarapítások, hivatalos mámorában; a felvidéki magyar sáv visszatértének még örült, Kárpátalja már gondokat okozott neki, Erdély kettévágását pedig kifejezetten rossz kedvvel és aggodalommal fogadta.

Ki hozza a magyar tanuló ifjúság tudomására Teleki földreform-tervét, melynek megvalósítására már nem maradt ideje?

Ki közli a szédült-zavart hazai közvéleménnyel, hogy

Telekinek, földreform-terve miatt, ellensége lett saját osztálya, a földbirtokosság? Hogy ez a kormányzót is elidegenítette tőle?

Magány és elszigeteltség lett osztályrésze.

Mindamellettt éppen miniszterelnöksége alatt lett tele az ország nemzetiségekkel. Határozottan kimondta: „A mai fejlődés... magával hozza, hogy megfelelő jogokat, sajátos önmeghatározási jogokat adjunk a kisebbségeknek.” 1938. június 14-én nyilvánosan kijelentette: „Vallom, hogy mindenkinek vitathatatlan joga a maga anyanyelvét, ősi szokásait, a maga tradícióit ápolni, és a magyar államnak kötelessége más anyanyelvű polgárait ebben a törekvésükben támogatni, az ismereteknek anyanyelvükön való tanítását lehetővé tenni, sőt, istápolni.” (Eközben nem mulasztja el, hogy mikor Hitler megszállja Ausztriát, visszakérje bécsi kiadónál levő kéziratát.) Mialatt Romániában román nyelvvizsgát követelnek minden magyartól, Teleki 1940-ben elrendeli, hogy a nemzetiségi vidékeken dolgozó köztisztviselőknek a kisebbségi nyelvekből kell nyelvvizsgát tenniük: a magyaroknak szlovákából, a románból, németből.

Teleki, miközben örülnie kellett volna szűkebb hazája (Koltó és vidéke) visszatértének, mind jobban elszigetelődött.

Szélsőjobboldali ellenzékének egy része közönséges bűnözőkből állt, a vezérkari főnök, Werth Henrik, elszánt ellenfele. 1940 novemberében a költségvetési vita már olyan helyzetben zajlott, amikor egész Európán náci csizmák tapostak. Már nem lehetett elkerülni a csatlakozást a „háromhatalmi egyezményhez”. Teleki kijelentette: „A kis nemzetek feladata beilleszkedni Európába,

miközben őriznünk kell saját magunk jellegét, szellemi értékeinket.”

Mintha csak ma mondaná. Az „új Európá”-ba való beilleszkedés akkor az Európát elnyelő náciizmus rendjéhez való illeszkedést jelentette. Ma a *Pénz-Beszél-Kutya-Ugat* liberál-náciizmusának való alávettség (megint egy „únió”, ideológiai belépőjeggyel, csak azon most nem „marxizmus-leninizmus”, hanem „nyitott társadalom”) olvasható. Ám Teleki azt hangsúlyozta: „Merjünk magyarok lenni.” Bármire kényszerítenek, merjünk mindenekelőtt magyarok lenni. S ebben az is benne foglaltatott: merjünk tisztességesek lenni! Ó mert.

Lehet-e tisztességes ember demokrata? Vagyis lehet-e más, mint olyan, aki önnön jogait és szabadságát önként azzal korlátozza, hogy nem sértheti meg mások jogait? Híres „Vörös térkép”-e, az 1910-es népszámlálás alapján, a történelem legbecsületesebb és legobjektívabb nemzetiségi térképe: szigorúan figyelembe vette a népsűrűséget. Nemcsak Erdélyben, hanem a színmagyar Tiszántúlon és Dunántúlon is. A béketárgyaláson nem ez feküdt az asztalon, hanem a román térkép, melyen Kolozsvár 100 ezer magyarjával szerény pötty volt, a Fogarasi havasok ötven román pásztorral testes román tömb; a cseh térkép az Ipollyal, mint hajózható folyóval.

Teleki a maga sokoldalúságában és változandóságában ragadta meg az „Európa” fogalmat. Meggyőződése volt, hogy a történeti és kulturális értelmű Európa nem azonos a földrajzi Európával. Az előbbibe nem értette bele a Balkánt és Oroszországot; ő a határt Róma és Bizánc között húzta meg. Kulturális értelemben Európa ott van, ahol tisztelik az egyéniséget. *„Egy hosszú élet tapasztalataiból azt szűrtem le, hogy minden ember akkor adja legtöbbet a köznek, ha lebető legjobban kiéli egyéniségét. Ez áll a nemzetekre is. Minden nemzet akkor adja legtöbbet az emberiségnek, önmagának és a vele barátságban élő nemzeteknek, mindazoknak, akiknek érdekeit szolgálni*

kívánja, ha legjobban éli ki saját nemzeti formáját, saját jelleme szerint. Magyarországot magyarul kell vezetni, a magyar formák, a magyar élet formái szerint.”

Vagyis nem náci-németül (sem nem amerikaiul).

„Az embereket közelebb kell hozni egymáshoz, anélkül, hogy uniformizáljunk” – így volt ő keresztény módon demokrata, amiből, persze, ostobaság volna kiolvasni azt a képtelenséget, hogy „kereszténydemokrata” volt. Kívül állt minden ideológiai aklon. Ezért volt magányos és mind magányosabb.

Teleki Pál, úgy is, mint főcserkész, eleinte bizakodva vetette vigyázó szemét Londonra (Széchenyi és Wesselényi emléke munkált benne). Ott éppen az a Winston Churchill készült a történelem panteonjába, ki fiatal korában busmanokra vadászott Dél-Afrikában. 1939 júniusában már finoman közölte Barcza Györggyel, hogy a brit konzervatívok is holmi Duna-menti busmanoknak tekintik a magyarokat, kiknek Clark Adam tervezett Lánchidat. *„A magyarok helyzete manapság rendkívül nehéz – fejtegette Teleki nagykövetének, – ezért érte külpolitikánkat, de attól tart, a nemzetközi helyzet hovatovább oda fog fejlődni, hogy a kisebb államoknak választaniok kell majd, melyik nagyhatalmi csoport mellé álljanak, és akkor a magyarok iránt érzett minden emberi rokonszenve ellenére, tisztára attól fog függeni megítélésünk és jövőbeli sorsunk is, melyik csoporthoz fogunk csatlakozni.”*

Mégis Teleki megtagadta a német fegyveres erők számára az átvonulást Lengyelország ellen, holott tudta: Nagy-Britanniára nem számíthat. Tisztességes volt. Tisztességes és magányos, – de mintha e kettő együtt járna.

Amikor Churchill hírért vette Teleki öngyilkosságának, patetikusan így szólt: *„A béketárgyaláson egy széket üresen kell hagyni Teleki számára.”*

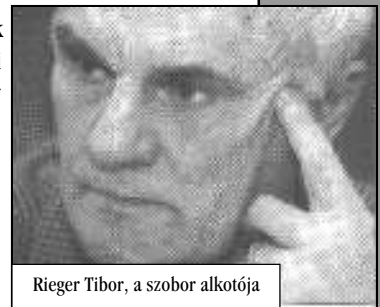
Azután elfelejtette. És éttermi számológéculán – ennyi százalék, annyi százalék – szatócs szemlélettel eladta Magyarországot a generalisszimuszai díszben feszítő Dzsugasvilinnek.

– Sándor András

A BALATONBOGLÁRI TELEKI SZOBORRÓL

Rieger Tibor, a bronzba öntő, a következőképpen foglalta össze gondolatait: „Nem vagyok történész. Nekem elég volt tudni, hogy korának haladó értelmisége Teleki mellett állt, s hogy Göncz Árpád is éveken át vállalta a fővédnökséget, s jelenlétével is megtisztelte az emlékbizottság üléseit. A korabeli fényképek lapján magányos, kontemplatív lélek áll előttem. Ez az a típus, aki távol áll a gyakorlati politizálástól – s valóban: Teleki sosem akart politikus lenni. A sors azonban rákényszerítette; mint egy görög

tragédiahős, de még inkább mint akinek örök példa a gólgotai áldozat. Igyekeztem megismerni a róla szóló irodalmat, így például C. A. Macartney könyvét – a szerző a szövetségesek szemével figyelte az eseményeket. Érdekes, hogy ezt az ellentábor sosem idézi. Vagy nem ismerik? De ami a szobor kialakításában ennél is döntőbb volt, az Vas István megrendítő verse, melyet a költő 1956 januárjában írt Teleki Pál emlékezete címmel.”

Rieger Tibor, a szobor alkotója

BEVEZETÉS A NEMZETI TÖRTÉNELEM-SZEMLÉLET ORIGÓJÁHOZ I.

1. A magyar géniuszt két legnagyobb jogi alkotása a **szentkorona tana** és a királyi **főkegyűrség intézménye**. Az első a nemzet jogait, szabadságait és a királyi hatalmat hozza az alkotmányok történetében páratlanul álló harmóniába, a második a másfélszáz éves problémát: az állam (imperium) és Egyház (sacerdotium) viszonyát rendezzi el a népek életében egyedüli formában. Mindkettő gyökerei abba a korba nyúlnak vissza, amikor – Gyulai Pál szavaival – két hazája volt: a mennyország és Magyarország.

A középkori – vallásosságtól ihletett – nemzeti lélek szülte őket s a 17. században magára eszmélt katolikus gondolkodás

fejlesztette ki a modernitás viharaival dacolni tudó jogi gondolatokká.

Vallás és jog az emberi lélek kifürkészhetetlen mélységeibe nyúlnak. E két társadalmat alakító és formáló tényező a lélek primér sajátosságai közé tartozik. E két nagy lelki tényező: állam és társadalom konzisztenciájának közvetlen függvénye. Éppen ezért felette kívánatos, ha a kettőnek benső kapcsolata és egymásrautaltsága a nép, a nemzet életében intézményesen is megvalósul.

Rendkívüli probléma ez a modern ember magasfokú lelki differenciáltsága mellett, mely a vallás és a jog közötti logikai különbséget szinte ideges élességgel fogja fel. Európa vallási

egységének felbomlásával – a vallás teljes individualizálódásának korszakában – egyenesen a lehetetlenséggel határos feladat bármely nemzet számára keresni oly rendszert, amelyben a jog és a vallás önjussát megkapná a mai embert kielégítő és megnyugtató formában. A mai generáció – s még hosszú idők nemzedékei – nem tehetnek mást, mint a múlt örökségéből élnek (ha ugyan még maradt rájuk valami a liberális agymosás után). Európának a magyar az egyetlen népe, amely e tekintetben, egy lélekben erős kor eleven színeit hordozó örökség birtokosa. Vallás és jogi Egyház valamint nemzet összelelkezésének gyümölcse a szentkorona tana és a főkegyűrség intézménye.

2. Európa népei majd mindegyikénél a nemzetnek, a hazának, az országnak, az államnak a megszületése és a **kereszténység felvétele egybeesik**. Valamennyiőjük lelkét a katolicitás emelte fel arra a nivóra, mely képesítette őket az államalakításra. Különösen szerencsés formában történt az állam és Egyház szimbiózisa nálunk, magyaroknál. Szent István, a király – s a nép megtérítője: Szent István, az apostol. Nemzeti létünk legnagyobb királyát, az Egyház – Keleten és Nyugaton egyaránt! – legnagyobb szentjét tiszteli benne. Ebben rejlik azon tény alapja, hogy nálunk a királyság intézménye és a király személye sohasem éltek a nemzet lelkében mint pusztá jogi adottságok, hanem azokat mindig a vallásosság eleven érzései – a misztikus tényeket megillető pietás, a szent dolgoknak kijáró vallásos tisztelet – fonták körül. Nálunk a szent Magyarország (sacrum regnum Hungariae) nem középkori, papos szólásmód; a szentséges királyi felség (sacratissima maiestas), sem a 17-18. század udvari bizantinizmus stílusvirága, hanem a nemzeti lélek valóságos érzéseinek hű kifejezői. Jogalkotásunk történetiségét a szentistváni mérce foglalta keretbe.

(folytatjuk)

– Dr. Tóth Tibor, eszmetörténész

TÖRTÉNELMI MAGYAR NAPOK 2007 - SZEGED

A **Független Városi Szövetség - Magyar Egyesület** szervezésében 2007. augusztus 18-19-20-án kerül megrendezésre a „**Történelmi Magyar Napok 2007 – Szeged**” keretén belül a **XII. Magyar Rovásíró Verseny és Konferencia**, valamint a **II. Dél-alföldi Hagyományörző Kossuth Nap**. A **Történelmi Magyar Napok 2007 – Szeged** rendezvénysorozatában terveink szerint helyet kap magyar népdal, népzene, néptánc, kézművesség, lovasbemutatók, magyar kutyafajták kiállítása és vására, sasíjászbemutató, baranta-bemutató, honfoglalás-kori, és reformkori ételek főzőversenye, és 1848-as honvédbemutató.

Helyszín: Újszeged Eko-park - Szeged, Fürj u. 92/B

A részletes programról tájékoztatjuk. Várjuk szíves visszajelzését. Apró Juhász János elnök (6726. Szentgyörgyi Albert 2. T/fax: 62/430-274, vagy T/fax: 62/430-731, vagy aprojuhasz@intvitel.hu mobil: 06-70/558-1245), Toldi Miklós főkoordinátor (tolmik@yahoo.com).

honlap: www.fvszme.hu

MEGHURCOLT MAGYAROK ÉNEKE

Madarak szálljatok, suhogjatok szelek!
Magyaroktól száműzöttekhez eredjetek,
vigyétek el nekik e mai sóhajunk,
kordonaink között mi meghalunk
hóhéruk meggyötör
hisz' hazánk oly messzi, közel a sírgödör.

Oly korban élünk most, vigadunk szégyen,
sebeink lüktetnek Isten öt sebében.
Amint elrendelé, adózzuk ím a vért:
felkelünk reggel s halunk egy élő nemzetért.
Kínpadunkon ne hagyj, ó, Szent Szűz el!
hisz' hazánk bennünk messzi, a sírgödör közel.

Hol vagytok, gyermekeink? Szerelmünk, merre vagy?
Vesztőhelyed kövén, Úr Jézus, el ne hagyj!
Gyűjts egybe mindünket az égi udvaron,
vedd házadba, akit a Gonosz sújt agyon.
Mert, ím, fegyvere sunyin napról-napra öl
Hazánk oly messzi, közel a sírgödör.

Mivel húsfiguránk a fagyban megdagadt
megváltó Jézusunk, mutassad fel magadat!
Lépj közénk, jelenj meg, kérünk arra hajnalon,
nyisd meg szívedet, megsebzett Irgalom.
Sebeink sajdulnak, jaj, szikár szívünk tüzel!
Hazánk oly messzi, a sírgödör közel.

Mindenható Atyánk! Aki a nemzetek
felső sorsát, igazát öröktől rendezed,
vérünk omlását hasztalan ne engedd,
anyád gyengéd gyarmatát gyógyítsa kegyelmed!
Keresztény népedért hitvalló vér ömöl,
hazánk oly messzi, közel a sírgödör.

Könnytelen roskadunk sztráda-utunkban,
a sárga hóhalál a föld alól kibukkan.
Szent Lélek Istenünk, pünkösdi Parazsunk,
fűjjad ránk tüzedet, midőn itt megfagyunk!
Hazánkból szörnysült Heródes üldöz el.
Hazánk is messze már, a sírgödör közel.

Hazánk oly messze van, a sírgödör közel,
a kivégzők szakasza ropogva ránk tüzel.
De nem tudják, minket az ács Fia átölel;
és mellünkön isteni rubinja tündököl.
S ha katona bérencek sortüze elsöpör,
az hazánk hite lesz, bölcső és sírgödör!

– Rászlai Tibor

KOSSUTH TÉR 2006 – Kiadja a Magyar Nemzeti Bizottság 2006

Felelős kiadó: Gonda László (+36/30/3772690) ❖ Felelős szerkesztő: Dr. Bene Gábor

MNB 2006 honlap: www.harcter.hu ❖ Független Kossuth téri honlap: www.harcter.info

Egyes írások tartalma a cikk szerzője véleményét tükrözi! Kérjük, ha érdemesnek látja, adja tovább, sokszorosítsa újságunkat!

Kapcsolat: harcter@gmail.com